

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant: Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Zbigniewa Lemke

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 sierpnia i 20 października 2015r. sprawy:

Ł. D., syna K. i I. z domu K., urodzonego dnia (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 18 lutego 2015 roku w G. wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci 14,95 grama netto suszu roślinnego konopi, który nie jest suszem konopi włóknistych co stanowi 15 pojedynczych porcji środka odurzającego oraz posiadał 0,22 grama netto suszu roślinnego konopi, który nie jest suszem konopi włóknistych co stanowi 2/3 pojedynczej porcji środka odurzającego, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od orzeczonej kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 roku Sądu Rejonowego w Gdańsku Wydział Karny za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (sygn.. akt IIK 1334/120)

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.

II. w dniu 18 lutego 2015 roku w G. udzielił innej osobie 0,89 grama substancji psychotropowej zawierającej 0,39 grama netto siarczanu amfetaminy co stanowi trzy pojedyncze porcje środka psychotropowego przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od orzeczonej kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 roku Sądu Rejonowego w Gdańsku Wydział Karny za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (sygn.. akt IIK 1334/120)

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 64§1 k.k. ,

I. oskarżonego **Ł. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia czynu, z tym odmiennym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13 czerwca 2013 roku do 13 czerwca 2014 roku kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1334/12 za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na mocy art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę 8 (słownie: ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **Ł. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu, z tym odmiennym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13 czerwca 2013 roku do 13 czerwca 2014 roku kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 18 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1334/12 za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, kwalifikowanego z art. 58 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę 6 (słownie: sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 86§1 k.k. łączy orzeczone w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia i wymierza oskarżonemu L. D. karę łączną 10 (słownie: dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 19.09.2005 r. z późn. zm.) orzeka przepadek:

- dowodu rzeczowego w postaci 13,32 grama netto suszu roślin konopi przechowywanego w kopercie bezpiecznej nr (...) w Wojewódzkim Magazynie (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w G. Magazynie pod numerem depozytu 275/15
- zarządzając jego zniszczenie

- wagi przechowywanej w aktach sprawy w kopercie k. 107;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zalicza oskarżonemu na rzecz orzeczonej w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności dzień zatrzymania w okresie od 18 lutego 2015 roku godz. 19.00 do 19 lutego 2015r. godz. 18.00, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych / Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 r., ze zm. / obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie (...),49 (słownie: tysiąc sto sześćdziesiąt dwa i 49/100) złotych oraz opłatą w wysokości 180 (słownie: sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygnatura akt II K 1073/14

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonych i ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony R. B. od czasu do czasu zajmował się zbieraniem metali i innych rzeczy, które można było następnie sprzedać na złomie. Między innymi w okresie od 22 marca 2014 r. do 27 marca 2014 r. oskarżony pozostawał bez pracy. W tym okresie R. B. wspólnie z A. D. zauważyli, że na terenie posesji przy alei (...) w G. znajdowały się metalowe części ogrodzenia. Wskazana nieruchomość stanowiła własność (...) Klubu (...), nie była w żaden sposób dozorowana. W związku z tym, że brama boczna była uszkodzona, R. B. wspólnie z A. D. weszli na teren tej posesji, myśląc że jest to pustostan. W podanym okresie wymienieni mężczyźni wchodzili tam kilka razy i dokonywali zaboru mienia. Wynikało to z faktu, iż na tym obszarze znajdowało się wiele metalowych elementów. Wszystkie zabrane przedmioty mężczyźni przetransportowali na złomowisko mieszczące się przy ulicy (...) w G. i tam dokonali ich sprzedaży.

A. R., prezes (...) Klubu (...), w dniu 22 marca 2014 r., zauważył, iż z terenu posesji przy alei (...) w G., zabrano dwie sztuki żeliwnych skrzynek elektrycznych oraz drut odgromowy. Dwa dni później, w dniu 24 marca 2014 r., zauważył, że znajdująca się tam wiata – która była zamykana na kłódkę – ma odgiętą górną część bramki. Z wnętrza tej wiaty zabrane zostały kołyski do przewracania samochodów. W dniu 27 marca 2014 r. zauważył zaś brak bramki metalowej wykonanej z dwóch kątowników. A. R. zwrócił wówczas uwagę na widoczne ślady ciągnięcia przedmiotu po ziemi. Kierując się tymi śladami doszedł do złomowiska przy ulicy (...) w G.. Na miejscu ujawnił przedmioty, które zostały zabrane z terenu wspomnianej posesji.

A. R. skontaktował się z Policją i wspólnie z funkcjonariuszami udał się do punktu skupu złomu przy ulicy (...) w G.. W toku czynności przeszukania wspomnianego punktu, funkcjonariusze Policji ujawnili następujące przedmioty: brama ogrodzeniowa koloru zielonego; słupek ogrodzeniowy – teownik; pręty ogrodzeniowe kwadratowe (30 sztuk); żeliwne

skrzynki instalacji elektrycznej (2 sztuki); kołyski do przewracania samochodów osobowych (2 sztuki); rury do kołysek (4 sztuki); drut instalacji odgromowej z płaskownikami mocującymi (2 zwoje).

W trakcie wykonywanych czynności do punktu skupu złomu przyszli R. B. oraz A. D., którzy przynieśli metalowe pręty ogrodzeniowe. Obecny na miejscu A. R. rozpoznał te przedmioty, gdyż pochodziły one z terenu posesji przy alei (...) w G.. A. K. – pracownik rzeczonoego punktu skupu złomu, rozpoznała tych dwóch mężczyzn, jako osoby, które w ostatnim czasie systematycznie zjawiały się w skupie celem sprzedaży towarów - w tym dwóch kołysek, kwadratowych prętów, prętów odgromowych z płaskownikami. Funkcjonariusze Policji dokonali zatrzymania oskarżonego R. B. oraz A. D.. Oddany tego dnia złom został zważony i oszacowany. Wartość handlowa metalowych prętów wynosiła 113,30 zł.

W dniu 01 kwietnia 2014 r. A. R. pokwitował odbiór wszystkich przedmiotów ujawnionych przez funkcjonariuszy Policji w toku przeszukania punktu skupu złomu przy ulicy (...) w G..

Dowód: protokół zatrzymania osoby (k. 3-3v akt II K 679/14),

protokół zatrzymania osoby (k.7-7v akt II K 679/14),

zeznania świadka A. R. (k. 14-14v, k. 52v akt II K 679/14),

protokół przeszukania (k. 17-19 akt II K 679/14),

protokół oględzin (k. 20-21v akt II K 679/14),

zeznania świadka A. K. (k. 22v-23 akt II K 679/14),

protokół oględzin miejsca (k. 25-27 akt II K 679/14),

wyjaśnienia A. D. (k. 37),

wyjaśnienia oskarżonego R. B. (k.38 akt II K 679/14),

pokwitowanie z dnia 01 kwietnia 2014 r. (k. 54 akt II K 679/14),

odpis protokołu oględzin (k. 113-115).

Przedmioty zabrane przez R. B. oraz A. D. z terenu posesji przy ulicy (...) w G. przedstawiały następujące wartości: dwie sztuki słupków ogrodzeniowych wykonanych z kształtownika stalowego miały wartości 45,54 zł; 30 sztuk prętów stalowych miało wartość 140,31 zł; około 30 mb drutu stalowego miało wartość 13,54 zł; bramka wejściowa miała wartość 220,29 zł; 2 sztuki żeliwnych skrzynek elektrycznych miały wartość 80,00 zł; kołyski do przewracania samochodów z tarczami do mocowania kół samochodu miały wartość 100,00 zł. Łączna wartość materiału, uwzględniająca szacowany stopień zużycia, wynosiła natomiast 599,68 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego w zakresie metalowych konstrukcji budowlanych i inżynierskich z dnia 12 listopada 2014 r. (k. 58-67).

Oskarżony R. B., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, przyznał się do przedstawionego mu zarzutu oraz złożył wyjaśnienia. Wskazał, iż od kilku dni wraz z kolegą A. D. zauważyli, że na terenie posesji przy ulicy (...) w G. znajdują się metalowe części ogrodzenia. Podał, że w związku z tym, iż brama boczna była uszkodzona weszli dna teren tej posesji – myśląc, że to pustostan. Nadmienił, iż od czasu do czasu zbiera metal i inne rzeczy, które można sprzedać na złomie. Podał, iż w chwili obecnej nie miał pracy i dlatego wszedł na tą posesję wraz z kolegą. Chciał po prostu zarobić na chleb. Wyjaśnił, iż na teren ten posesji wchodził niejednokrotnie. Wchodzili tam kilka razy, ze względu na to, że na tym obszarze znajdowało się kilka metalowych części. Podał, iż były to części ogrodzenia oraz inne metale. Wszystkie te części zabrali, a następnie sprzedali. Wyjaśnił, iż te przedmioty leżały na terenie posesji bezwładnie. Stwierdził, iż widział jakąś konstrukcję przypominającą wiatę i próbował do niej wejść. Wskazał, iż wydaje

mu się, że nic nie uszkodził. Nie pamiętał, czy coś w niej było, czy coś z niej wyciągnęli. Stwierdził, że to co udało im się zabrać zostało przetransportowane na złomowisko mieszczące się przy ulicy (...) w G.. Dodał, iż jeżeli chodzi o metalową bramę, to ona leżała kilka metrów za wiatą.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego R. B. (k. 38 akt II K 679/14).

Oskarżony R. B., w chwili orzekania miał ukończone 41 lat, wykształcenie zawodowe. Oskarżony jest rozwiedziony, posiada jedno dziecko w wieku 15 lat. Oskarżony nie ma majątku, ani stałej pracy. Zajmował się pracami dorywczymi z dochodem w przedziale 300-400 zł miesięcznie.

Dowód: dane osobo-poznawcze (k. 39-40 akt II K 679/14).

Oskarżony R. B. był uprzednio karany za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 17 czerwca 2014 r., sygnatura akt II K 374/14 (k. 55),

informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 19 czerwca 2015 r. (k. 122-123).

Sąd zważył, co następuje.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na istotnej części dowodów. Zebrany materiał dowodowy jest jednorodny w tym sensie, że oceniany całościowo nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego R. B.. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci dokumentów, zeznań świadków, opinii biegłego, a przede wszystkim na podstawie wyjaśnień A. D. oraz wyjaśnień oskarżonego R. B..

Część ze zgromadzonych dokumentów – protokoły czynności oraz odpis protokołu oględzin, odpis wyroku, informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 19 czerwca 2015 r. - to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Na uwzględnienie zasługiwał również dokument w postaci danych osobo-poznawczych oskarżonego (k. 39-40 akt II K 679/14). Podana dokumentacja zawiera podstawowe informacje o osobie R. B., w tym co do jego sytuacji materialnej i rodzinnej. Treść w niej zawarta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Nie budziła ona również wątpliwości Sądu.

Za wiarygodny w całości należało uznać dokument prywatny - pokwitowanie z dnia 01 kwietnia 2014 r. (k. 54 akt II K 679/14). Z dokumentu tego wynika, że osoba, która się na nim podpisała złożyła oświadczenie określonej treści. Nie budzi przy tym wątpliwości autentyczność tego dokumentu oraz treść w nim zawarta. Omawiane pokwitowanie koresponduje z treścią protokołu przeszukania (k. 17-19 akt II K 679/14).

Zasadniczo na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **A. R.** – prezesa (...) Klubu (...). Świadek wskazał, iż baza tego klubu znajdowała się w G. przy alei (...). Podał, iż w dniach 22 marca 2014 r., 24 marca 2014 r. oraz 27 marca 2014 r. zauważył, że z terenu tej nieruchomości systematycznie zabierane były rzeczy należące do wspomnianego klubu. Zeznał, że w dniu 27 marca 2014 r. zwrócił uwagę na widoczne na ziemi ślady ciągnięcia przedmiotu. Na tej podstawie ustalił, iż prowadzoną one do złomowiska przy ulicy (...) w G.. Na terenie wspomnianego punktu skupu złomu rozpoznał inne przedmioty należące do (...) Klubu (...). Zwrócił uwagę, iż w trakcie czynności z udziałem funkcjonariuszy Policji, do wspomnianego punktu, przyszli dwaj mężczyźni, którzy mieli ze sobą pręty kwadratowe z ogrodzenia przedmiotowej posesji. W powyższym zakresie zeznania świadka korespondują z treścią protokołu przeszukania punktu skupu złomu przy ulicy (...) w G. (k. 17-19 akt II K 679/14), z treścią protokołu oględzin

(k. 20-21 akt II K 679/14), a także zeznaniami świadka A. K., jak również wyjaśnieniami A. D. oraz wyjaśnieniami oskarżonego R. B..

Nie zasługiwały na uwzględnienie zeznania świadka w części dotyczącej podanej przez niego wartości zabranego mienia. Twierdzenia świadka nie znalazły bowiem potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Podstawą ustaleń w tym zakresie była natomiast treść opinii biegłego sądowego.

W całości na uwzględnienie zasługiwały zeznania świadka **A. K.** – pracownika punktu skupu złomu przy ulicy (...) w G.. Świadek wskazała, iż przez okres około tygodnia do rzeczonoego punktu przychodzili dwaj mężczyźni celem sprzedaży towaru. Wskazała, iż przynieśli oni dwie kołyski, kwadratowe pręty, pręty odgromowe z płaskownikami. Zeznała, iż w marcu 2014 r. do punktu skupu przyjechała Policja wraz z osobą, która twierdziła, iż część ze zgromadzonych tam elementów stanowi jego własność. Wskazała, iż w toku czynności podejmowanych przez funkcjonariuszy Policji, do punktu skupu przyszedli dwaj mężczyźni, których rozpoznała jako osoby, które w ostatnim czasie zjawiały się w tym miejscu, celem dokonania transakcji sprzedaży złomu. Relacja świadka znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. R., wyjaśnieniach A. D. oraz wyjaśnieniach oskarżonego R. B..

W całości na uwzględnienie zasługiwały wyjaśnienia **A. D.**, złożone w toku postępowania przygotowawczego, objętego następnie sprawą o sygnaturze akt II K 679/14. Przyznał on, iż wspólnie z R. B. zauważyli, że na posesji przy alei (...) znajdują się metalowe części ogrodzenia. Podał, iż boczna brama była uszkodzona, więc weszli na ten teren – myśląc, że to pustostan. Przyznał, iż wszystkie części metalowe i nie tylko zabrali i sprzedali na złomowisku mieszczącym się przy ulicy (...) w G.. Wskazał, iż na terenie posesji znajdowała się konstrukcja metalowa przypominająca wiatę. Z tego miejsca wyciągnęli kołyski do przenoszenia samochodów. Dodał, iż brama metalowa leżała kilka metrów dalej od wiaty. Podana relacja koresponduje z wyjaśnieniami oskarżonego R. B.. Znajduje również potwierdzenie w treści zeznań A. K. oraz zgromadzonej dokumentacji na okoliczność przedmiotów ujawnionych na terenie punktu skupu złomu przy ulicy (...) w G..

Sporządzona w sprawie opinia biegłego sądowego w zakresie metalowych konstrukcji budowlanych i inżynierskich z dnia 12 listopada 2014 r. (k. 58-67) była obiektywna oraz rzetelna. Została ona bowiem sporządzona przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę z racji stosownego wykształcenia i doświadczenia zawodowego. Opinia była jasna – żaden ze zwrotów użytych przez biegłego zarówno w zakresie wniosku, jak również w części opisowej nie nasuwał zastrzeżeń co do komunikatywności. Opinia była też pełna, gdyż odnosiła się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia sprawy. Zastosowana metodyka oraz wyciągnięte wnioski były spójne i logiczne. Zostały one oparte na aktualnej wiedzy i prawidłowych spostrzeżeniach, a przy tym w toku postępowania nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Wnioski opinii biegłego zostały należycie umotywowane, a stanowisko biegłego zawierają zgodne z wiedzą fachową i precyzyjne konkluzje, znajdujące oparcie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Przedmiotowa opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

W świetle powyższych dowodów, za wiarygodne w całości należało uznać wyjaśnienia oskarżonego **R. B.**. Znalazły one bowiem potwierdzenie w treści zeznań A. R. oraz A. K., jak również zgromadzonej w aktach sprawy dokumentacji. Relacja oskarżonego jest również zgodna z twierdzeniami podanymi przez A. D..

W ocenie Sądu postępowanie dowodowe potwierdziło, iż R. B. popełnił przestępstwo przypisane mu w punkcie 1. części dyspozytywnej wyroku.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie pozwalał na przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa kradzieży z włamaniem. Zdaniem oskarżyciela publicznego, oskarżony miał dopuścić się tego przestępstwa poprzez zabór w celu przywłaszczenia mienia części ogrodzenia wiaty o konstrukcji prętowo-blaszanej oraz z wnętrza wiaty dokonali zaboru dwóch sztuk kołysk do przewracania samochodów osobowych o łącznej wartości 500 zł. Wskazać należy, iż w trakcie postępowania sądowego wiaty ta już nie istniała – co wynika m.in. z opinii biegłego. Należało mieć jednak na względzie wyjaśnienia A. D. oraz R. B.. Pierwsza z tych osób podała, że na samej posesji znajdowała się konstrukcja metalowa przypominająca wiatę. Z jej wnętrza wyciągnięta została kołyska do przenoszenia samochodów. A. D. wskazał również, iż brama metalowa leżała kilka

metrów dalej od wiaty. R. B. wyjaśnił natomiast, iż zauważył konstrukcję przypominającą wiatę i próbował do niej wejść. Nadmieniał, iż wydaje mu się, że nic nie uszkodził. Sąd miał na uwadze treść zeznań świadka A. R., który wskazał, że wiatą miała odgiętą górną część bramki, niemniej brak jest dowodu wskazującego, iż powyższe zostało dokonane przez oskarżonego lub A. D.. Samo przyznanie się oskarżonego do zarzucanego mu czynu nie może być odczytywane z pominięciem treści jego wyjaśnień. Zauważyć bowiem należało, iż z ich treści nie wynika, aby w przedmiotowej sprawie doszło do włamania w rozumieniu art. 279 § 1 k.k..

Wobec prawomocnego zakończenia postępowania prowadzonego przed tut. Sądem w sprawie o sygnaturze akt II K 679/14, uzasadnione było wskazanie, iż R. B. działał wspólnie i w porozumieniu z A. D.. Zgodnie z art. 18 § 1 k.k., odpowiada za sprawstwo nie tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu. Współsprawstwo zachodzi, gdy dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu wspólnie dokonują czynu zabronionego. Warunkiem sine qua non współsprawstwa jest istnienie porozumienia, które musi nastąpić przed lub w trakcie realizacji czynu zabronionego, przy czym jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie przestępstwa. (zob. Andrzej Marek, Kodeks karny. Komentarz. LEX, 2010). Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (zob. postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63). O przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne "własnoręczne" realizowanie znamion czynu zabronionego (np. "bicie", "zabieranie"), gdyż decyduje wspólne popełnienie przestępstwa według uzgodnionego podziału ról (por. wyrok SN z dnia 19 czerwca 1978 r., I KR 120/78, OSNKW 1978/10/110). Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż pomiędzy R. B. i A. D. nie występował ścisły rozdział ról. Razem dokonywali bowiem zaboru mienia, wspólnie byli odpowiedzialni za jego transport, jak i późniejszą sprzedaż w punkcie skupu złomu. Powyższe wynika z treści wyjaśnień A. D. oraz oskarżonego R. B., a także – w zakresie wspólnej obecności w punkcie skupu złomu – z zeznań świadka A. K..

Sąd uznał, iż oskarżony R. B. działał w warunkach czynu ciągłego. Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Innymi słowy ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Zastosowanie art. 12 k.k. uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci „z góry przyjętego zamiaru”, z drugiej od przesłanek przedmiotowych, takich jak „krótkie odstępy czasu” oraz tożsamość pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste. Przesłanka powziętego z góry zamiaru oznacza, że sprawca chce popełnić dwa lub więcej zachowań albo przewiduje możliwość ich popełnienia i na to się godzi (zob. postanowienie SN z 12 kwietnia 2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 817), a zarazem przystępując do realizacji pierwszego zachowania, obejmuje zamiarem wszystkie zachowania połączone znamieniem ciągłości (zob. wyrok SN z 09 grudnia 2009 r., V KK 290/09, LEX nr 553738). Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym) obejmującym wszystkie elementy składowe. W orzecznictwie podnosi się, że sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania musi mieć zamiar popełnienia (co najmniej w ogólnym zarysie) pozostałych zachowań składających się na czyn ciągły (postanowienie SN z 12 kwietnia 2007 r., WZ 7/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 817; podobnie wyrok SA w Katowicach z 31 października 2012 r., II AKa 441/12, LEX nr 1236452).

Omawiany przepis jest podstawą do uznania wielości zachowań za jednorazową realizację znamion czynu zabronionego, czego konsekwencją jest przyjęcie, iż sprawca pomimo wielości zachowań przestępnych popełnia jeden czyn zabroniony. Z punktu widzenia ocen prawno karnych bierze się pod uwagę sumę zachowań składających się na czyn ciągły, tak więc zarówno o kwalifikacji prawnej decyduje łączna ocena wszystkich zachowań, łącznie także dokonuje się oceny społecznej szkodliwości zachowań składających się na ciąg (por. wyrok SN z 09 grudnia 2009 r., V KK 290/09, LEX nr 553738).

W związku z tym, że czyn ciągły stanowi jedno przestępstwo, nie jest możliwe jednostkowe rozpatrywanie poszczególnych zachowań, w szczególności z punktu widzenia wartości przywłaszczonych przedmiotów. W razie

zastosowania art. 12 k.k. zsumowaniu podlegają wartości mienia będące przedmiotem zamachu poszczególnych zachowań sprawcy; to samo dotyczy zsumowania wyrządzonych szkód lub wartości korzyści majątkowych. Przyjęciu konstrukcji przestępstwa ciągłego z art. 12 k.k. nie może stać na przeszkodzie okoliczność, że poszczególne zachowania sprawcy wprawdzie wypełniają znamiona czynu zabronionego, ale jednostkowo nie są szkodliwe społecznie lub są szkodliwe społecznie w stopniu znikomym (art. 1 § 2). W skład przestępstwa ciągłego mogą też wchodzić zachowania, które - gdyby je jednostkowo oceniać - należałoby kwalifikować jako wykroczenie (por. art. 119 k.w.) (zob. Marian Filar [red.], Kodeks karny. Komentarz., LexisNexis 2014).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, nie budziło wątpliwości, iż spełnione zostały wszystkie niezbędne przesłanki do przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego. Oskarżony działał na przestrzeni kilku dni, co niewątpliwie mieści się w pojęciu krótkich odstępów czasu. Z treści jego wyjaśnień wynika natomiast, iż zabór rzeczy dokonywany był w celu ich późniejszego sprzedania w punkcie skupu złomu. Nie można było tracić z pola widzenia, iż oskarżony w przeszłości zajmował się zbieraniem metali, celem ich sprzedaży. W inkryminowanym czasie oskarżony pozostawał zaś bez pracy. R. B. chciał zatem dokonać zaboru poszczególnych elementów znajdujących się na terenie przedmiotowej nieruchomości, w celu ich przywłaszczenia. Jednocześnie zdawał sobie sprawę, iż konieczne będzie podjęcie wielu zachowań celem urzeczywistnienia tego zamiaru. Wszak niemożliwe było zabranie tych wszystkich rzeczy za jednym razem.

Sąd, w oparciu o treść opinii biegłego sądowego, dokonał również ustalenia w zakresie wartości poszczególnych przedmiotów zabranych z terenu przedmiotowej posesji, jak i poprawnego nazewnictwa tych rzeczy.

Zgodnie z art. 278 § 1 k.k., podlega karze, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Działanie sprawcy kradzieży określa znamię czasownikowe „zabiera”. Przez zabór należy rozumieć wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby nią władającej (właściciela, posiadacza, dzierżyciela) i przeniesienie go w sferę władztwa sprawcy zaboru. Przedmiotem wykonawczym kradzieży jest rzecz ruchoma, mająca wartość ekonomiczną, która musi być cudza, tzn. powinna stanowić czyjąś własność i znajdować się w czyimś posiadaniu. Kradzież jest przestępstwem materialnym. Jego dokonanie następuje w momencie, gdy sprawca obejmuje rzecz swoim władztwem (zob. Marian Filar [red.], Kodeks karny. Komentarz., LexisNexis 2014). Kradzież jest przestępstwem umyślnym, którego można się dopuścić wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Jest to bowiem przestępstwo kierunkowe, jako że celem zaboru jest przywłaszczenie. Oznacza to, że sprawca dokonuje zaboru po to, aby włączyć cudzą rzecz do swojego majątku i postępować z nią jak właściciel (tzn. zużywając, darowując, sprzedając itp.). Cel przywłaszczenia nie musi obejmować dążenia sprawcy do osiągnięcia korzyści majątkowej. Chęć przywłaszczenia cudzej rzeczy jest niezbędnym elementem, związanym z przypisaniem sprawcy zaboru cudzej rzeczy odpowiedzialności karnej za kradzież. Przywłaszczenie jest pojęciem węższym od pojęcia korzyści majątkowej, ponieważ w tym drugim przypadku możliwa jest sytuacja, w której sprawca może nawet zakładać zwrot mienia uzyskanego wcześniej od pokrzywdzonego, co przy przywłaszczeniu jest wykluczone, gdyż tu celem sprawcy jest trwale włączenie danej rzeczy do składników swojego majątku (zob. Zoll Andrzej [red.], Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. II, Zakamycze 2006; por. wyrok SN z dnia 10 marca 2004 r., II KK 381/03, LEX nr 109835).

Nie budziło wątpliwości Sądu, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Oskarżony przyznał, iż w inkryminowanym czasie z terenu posesji przy alei (...) w G. zabrał przedmiotowe rzeczy. Wskazał, iż były one następnie transportowane do punktu skupu złomu przy ulicy (...), gdzie dochodziło do ich sprzedaży. Powyższe znalazło potwierdzenie w treści zeznań A. K., która rozpoznała oskarżonego, jako osobę, która na przestrzeni kilku dni zjawiała się wspólnie z innym mężczyzną w rzeczonym punkcie, celem dokonania transakcji. Uwzględnić również należało twierdzenia A. R. oraz treść protokołów dokumentujących czynności na terenie punktu skupu złomu. Z wyjaśnień R. B. wynika, iż oskarżony kierował się przy tym chęcią zysku, gdyż pozostawał wówczas bez pracy. Jego celem było uzyskanie pieniędzy na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych.

Wnioski opinii biegłego sądowego w zakresie metalowych konstrukcji budowlanych i inżynierskich z dnia 12 listopada 2014 r. pozwoliły natomiast na ustalenie łącznej kwoty, stanowiącej wartość skradzionych rzeczy.

Czyn oskarżonego R. B. uznać należy za zawiniony. Jest on osobą dorosłą. Oskarżony wyjaśnił, iż myślał, że teren przedmiotowej posesji stanowił pustostan. Okoliczność, iż dana nieruchomości jawiła się jako nieużytek, nie uprawniała jednak do naruszenia prawa własności. Oskarżony nie poczynił żadnych ustaleń, celem weryfikacji swych przypuszczeń. Nie można było tracić z pola widzenia, iż przedmiotowa posesja posiadała namiastki ogrodzenia. Powyższe pozwala uczynić oskarżonemu zarzut, że dopuszczając się przedmiotowego czynu, zachował się niewłaściwie.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego R. B., Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. Przepis art. 278 § 1 k.k., jakkolwiek nie jest zagrożony surową, w kontekście innych, sankcją, jednak znajduje się w grupie przepisów chroniących własność, a więc wartość istotną, jaka powinna podlegać ochronie przez państwo, wartość podlegająca również ochronie konstytucyjnej. Oskarżony przestępstwa kradzieży dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Podkreślenia wymaga, iż przestępstwo zostało dokonane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez co negatywnie należy ocenić motywację sprawcę. Negatywnie należało również ocenić postać zamiaru, albowiem oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim. Uwzględnić jednak należało, iż rozmiar wyrządzonej szkody, to jest łącznie 599,68 zł, był niewielki – nieznacznie przekraczał ustawowy próg rozgraniczający przestępstwo od wykroczenia. Nie można było również tracić z pola widzenia, iż (...) Klub (...) odzyskał skradzione mienie, na co wskazywała treść oświadczenia A. R. z dnia 01 kwietnia 2014 r. (k. 54 akt II K 679/14). Mając na uwadze powyższe, uznać należało, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie był znaczny, przy czym kształtował się on jednocześnie na poziomie wyższym niż znikomy.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i §2 k.k. Na niekorzyść oskarżonego przemawiało działanie w zamiarze bezpośrednim, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także jego uprzednia karalność. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił niewielki rozmiar szkody oraz fakt, iż nastąpił zwrot wszystkich skradzionych przedmiotów osobie uprawnionej. Na korzyść oskarżonego przemawiało również przyznanie się do zarzucanych mu czynów oraz złożenie szczyrych wyjaśnień.

Oskarżony R. B. dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a więc celu szczególnie negatywnie postrzeganego przez ustawodawcę, skoro zdecydował w takich sytuacjach na orzeczenie kary grzywny, nie zawartej w sankcji konkretnego przestępstwa (art. 33 § 2 k.k.). Względ na indywidualne oddziaływanie kary nakazywał w niniejszej sprawie orzeczenie grzywny z powodu konieczności ukształtowania u oskarżonego R. B. pozytywnego stosunku do składników majątkowych legalnie uzyskanych przez inny podmiot. Liczba stawek dziennych odpowiada wadze okoliczności obciążających, natomiast wysokość stawki dziennej Sąd ustalił, uwzględniając sytuację majątkową i zarobkową oskarżonego. Oskarżony nie miał stałej pracy, zajmował się pracami dorywczymi z czego uzyskiwał miesięczny dochód w przedziale 300-400 zł. Oskarżony nie posiadał majątku. Należało wziąć również pod uwagę, iż oskarżony jest rozwiedziony i ma jedno małoletnie dziecko. W związku z tym wysokość jednej stawki została ukształtowana na minimalnym poziomie 10 (dziesięciu) złotych. Ustalając liczbę stawek dziennych kary grzywny Sąd kierował się tymi samymi dyrektywami i okolicznościami, co omówione przy wymiarze kary pozbawienia wolności.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 40 (czterdzieści) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda stawka, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara pozbawienia wolności oraz kara grzywny niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu R. B. naganności jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uznał również, że istnieją przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, o czym rozstrzygnięto w punkcie 2. części dyspozytywnej wyroku.

Podstawą orzeczenia był art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.

o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 01 lipca 2015 r. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. W pierwszej kolejności, należy wskazać, iż oskarżony był wprawdzie uprzednio karny, niemniej wyrok tej sprawie zapadł w dniu 17 czerwca 2014 r. (k. 55 akt II K 1073/14), a więc w czasie popełnienia przypisanego mu przestępstwa oskarżony nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Niemniej, uznać należało, że właściwszym w badanym przypadku było jednak zastosowanie starych przepisów, gdyż przy zastosowaniu przepisów w obecnym brzmieniu, Sąd byłby zobowiązany do orzeczenia któregoś z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 k.k., co kreowałoby sytuację mniej korzystną dla oskarżonego. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza. W rezultacie, odstąpiono od zasady wynikającej z treści art. 4 § 1 k.k., gdzie ustawodawca przewidział priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (por. wyrok SN z dnia 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016). Wobec tego, iż w przedmiotowej sprawie orzeczono w oparciu o poprzednio obowiązujące przepisy, konieczne stało się wskazanie jako podstawy orzekania art. 4 § 1 k.k., gdyż jak podano wyżej – odstąpiono od wyrażonej tam zasady prymatu ustawy nowej.

Odnosząc się do zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy wskazać, iż w ocenie Sądu, takie orzeczenie kary – przy uwzględnieniu orzeczonej kary grzywny - jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd miał na względzie pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż sam fakt uprzedniej karalności nie wyklucza w każdym przypadku pozytywnej prognozy kryminologicznej, a tym samym stosowania środków probacyjnych czy kar wolnościowych. Świadczy o tym regulacja zawarta w art. 69 § 3 k.k. (zob. wyrok SN z dnia 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, Biul. PK 2012, nr 1, s. 22-23). W odniesieniu do oskarżonego, należało mieć przy tym na względzie, iż jego uprzednia karalność dotyczyła przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. Przekonanie Sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary została oparta na podstawie oceny właściwości i warunków osobistych, w tym stopnia dojrzałości oskarżonego oraz jego zachowania po popełnieniu przestępstwa. Oskarżony wskazał, iż popełnione przestępstwo wynikało z braku pracy i chęci uzyskania pieniędzy na zaspokojenie podstawowych potrzeb. W toku postępowania przyznał się do zarzucanych mu czynów oraz złożył szczerze wyjaśnienia. Podane okoliczności pozwalają wnioskować, że przypisane mu przestępstwo stanowiło odosobniony incydent w jego życiu, a co za tym idzie, fakt skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także na podlegającą wykonaniu grzywnę, pozwoli oskarżonemu na pozytywną refleksję dotyczącą tego przestępstwa i zapobiegnie ponownemu naruszeniu porządku prawnego. Tym samym dyrektywy z art. 69 §1 i §2 k.k. nakazywały warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, iż zagrożenie w postaci możliwości przerwania okresu próby i osadzenia oskarżonego w zakładzie karnym wzbudzi w nim postawę praworządną, zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Zdaniem Sądu, orzeczona kara grzywna, która stanowi realną dolegliwość, winna zapobiec wystąpieniu u oskarżonego poczucia bezkarności.

Ustalając okres próby Sąd kierował się przede wszystkim pozytywnym stopniem prognozy kryminologicznej, stąd określenie minimalnej granicy okresu próby (2 lat) – zgodnie z art. 70 §1 pkt 1 k.k.

W punkcie 3. części dyspozytywnej wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1. wyroku kary grzywny zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od 28 do 29 marca 2014 roku tj. dwa dni, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

W punkcie 4. części dyspozytywnej wyroku, przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. na mocy art. 45§1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek kwoty 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przypisanego przestępstwa. Skradzione mienie odzyskano. Zgodnie z powołanym wyżej przepisem, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa, chociażby pośrednio, korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k., Sąd orzeka przepadek takiej korzyści albo jej równowartości. Przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi

pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. Przez korzyść majątkową w rozumieniu art. 45 k.k. rozumieć należy przysporzenie aktywów lub zmniejszenie pasywów, jakie sprawca osiągnął w wyniku popełnienia przestępstwa (zob. wyrok SN z dnia 27 marca 2013 r., III KK 273/12, LEX nr 1293802). Wysokość orzekanego przepadku korzyści majątkowej pochodzącej pośrednio z popełnienia przestępstwa powinna być ograniczona do wartości korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął bezpośrednio w wyniku przestępstwa (zob. B. Zygmunt, *Konfiskata mienia a przepadek korzyści majątkowych*, Prok. i Pr. 2001, nr 11, s. 30). Jednym z podstawowych założeń współczesnej polityki karnej, stanowiącym bez wątpienia jej *signum temporis*, jest akcentowanie konieczności pozbawienia sprawców przestępstw korzyści, jakie odnieśli z ich popełnienia. Wynika to z przekonania, że istotne znaczenie w zapobieganiu przestępczości ma uświadomienie społeczeństwu jej nieopłacalności. W uzasadnieniu rządowego projektu k.k. (Nowe kodeksy karne z 1997 r. z uzasadnieniami, Warszawa 1997, s. 145) wskazano, że "kodeks przyjmuje założenie, że należy w miarę możliwości pozbawić sprawcę korzyści pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa. Spełnienie tego założenia oddziałuje przewencyjnie znacznie skuteczniej niż nawet surowe kary (zob. Andrzej Zoll [red.] *Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k.*, Zakamycze, 2004). Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy wskazywał, iż oskarżony wspólnie z A. D. zjawili się w punkcie skupu złomu, posiadając ze sobą pręty metalowe. Towar ten został zważony i oszacowany przez pracownika. Ustalona wartość złomu podlegać musiała równemu podziałowi pomiędzy dwóch współsprawców. W rezultacie, uznano, iż zasadny jest przepadek kwot 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z przypisanego przestępstwa.

W punkcie 5. części dyspozytywnej wyroku, na podstawie powołanych tam przepisów zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem części wydatków postępowania, w pozostałym zakresie zwalniając oskarżonego od zapłaty pozostałych wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 200 (dwieście) złotych. Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony pozostawał bez stałej pracy i utrzymywał się z prac dorywczych z miesięcznym dochodem w przedziale 300-400 zł.